

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-6 У 6937/15
03.04.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., поднетој против Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, ради поништаја решења, број 553-03-2132-1/2010-10 од 17.03.2015. године, у предмету признавања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.04.2017. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем ставом првим диспозитива, поништено је решење Центра за социјални рад у Трстенику, Уп.бр.03-580-2568 од 14.05.2010. године, а ставом другим диспозитива, одбијен захтев тужиље за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, као неоснован. Решењем Центра за социјални рад у Трстенику од 14.05.2010. године, признато је тужилји право на додатак за помоћ и негу другог лица у месечном износу од 6.883,00 динара, од 28.04.2010. године до 30.04.2012. године.

У тужби, поднетој овом суду 05.05.2015. године, тужилја оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да тужени орган није поступио по пресуди Управног суда у чијем извршењу је донео оспорено решење. Указује да је у образложењу оспореног решења наведено да је поступак за признавање права покренут 10.новембра 2009. године, што јасно говори да је жалбени навод тужиље да јој је, по члану 25. став 3. Закона о социјалној заштити и обезбеђењу социјалне сигурности грађана, по тада важећим прописима, право на признавање додатака за негу

и помоћ другог лица припадало од момента покретања поступка а то је 10.11.2009. године, па до априла 2012. године, основан, при чему тужени орган у образложењу решења не оцењује овај навод жалбе. Даље, наводи да првостепени орган није позвао тужилу на контролни преглед заказан за април месец 2012. године, како је то одређено првостепеним решењем од 14. маја 2010. године, а у образложењу оспореног решења спомиње се и допунско вештачење, број 562 од 10.07.2012. године, за које тужилу није била обавештена, којим вештачењем је утврђено да код тужиле, на дан прегледа код органа вештачења у првостепеном поступку од 28.04.2010. године не постоји потреба за помоћ и негом другог лица, чиме је учињена повреда поступка. Са разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд након одржане усмене јавне расправе донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити решење туженог органа и предмет вратити на поновно одлучивање..

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени орган поништио решење првостепеног органа од 14.05.2010. године и одбио захтев тужиле за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

Одредбом члана 23. Закона о социјалној заштити о обезбеђивању социјалне сигурности грађана ("Службени гласник РС", број 36/91...115/05), који је важио у моменту доношења првостепеног решења, прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због природе и тежине стања, повреде или болести неопходна помоћ и нега за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба, под условом да ово право не може да оствари по другом правном основу.

Како је у проведеном поступку након прибављања налаза и мишљења првостепеног органа вештачења број 3712 10 од 28.04.2010. године, утврђено да код тужиле постоји потреба за помоћ и негом другог лица на дан прегледа 28.04.2010. године, те да је у поступку по жалби прибављен налаз, оцена и мишљење другостепеног органа вештачења, број 578 од 26.10.2010. године и допуна истог број 1252 од 11.11.2011. године и број 562 од 10.07.2012. године, којим није потврђен налаз и мишљење првостепеног органа вештачења, већ је утврђено на дан прегледа код органа вештачења у првостепеном поступку од 28.04.2010. године, не постоји потреба код тужиле за помоћ и негом другог лица, јер је тужилу самостално покретна у кућним условима, није слепо лице, те се не може сматрати беспомоћним лицем, то је, по оцени суда, правилно тужени орган закључио да тужилу не испуњава услове за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

Суд је ценио наводе тужбе тужиле, да је тужилу, с обзиром да је захтев

поднела 10.11.2009. године, право на додатак за помоћ и негу другог лица припадало од дана подношења захтева, али је нашао да је овај навод без утицаја на законитост оспореног решења будући да је у проведеном поступку утврђено да код тужиље не постоји потреба за помоћ и негом другог лица, па самим тим нема ни основа за признавање додатка за помоћ и негу другог лица.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да се у списима предмета налази довољно доказа о чињеницама које су по оцени суда потпуно и правилно утврђене, што је суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.04.2017. године, I-6 У 6937/15

Записничар
Мирјана Савић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић